

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudcem Mgr. Jiřím Vaňkem ve věci

žalobkyně: **FlexiFin prime s.r.o.**, IČO 27208923
sídlem Čechyňská 419/14a, 602 00 Brno

proti
žalovanému:

o zaplacení 127 640,16 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 72 405,82 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,50 % ročně z této částky od 25. 7. 2025 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku 55 234,34 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,50 % ročně z částky 75 449,78 Kč od 22. 7. 2025 do 24. 7. 2025 a s úrokem z prodlení ve výši 11,50 % ročně z částky 3 043,96 Kč od 25. 7. 2025 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 3 261 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se vůči žalovanému domáhala zaplacení shora uvedené částky s příslušenstvím, neboť s žalovaným uzavřela dne 14. 10. 2024 smlouvu o spotřebitelském úvěru č. [REDACTED] na jejímž základě poskytla žalovanému peněžní prostředky až do výše 80 000 Kč. Podle uvedené smlouvy se žalovaný zavázal vrátit poskytnuté finanční prostředky žalobkyni a spolu s poplatky za službu „Presto“, jakož i poplatek za transí úvěru, přičemž první splátka byla splatná dne 5. 2. 2025. Strany si dále sjednaly, že žalovaný má žalobkyni zaplatit smluvní úrok ve výši 0,51 % denně z nesplacené části jistiny. Mezi účastníky byla taktéž sjednána smluvní pokuta ve výši 0,1 % denně z dlužné částky pro případ prodlení žalovaného. Žalovaný se dostal do prodlení s úhradou pravidelných denních splátek, načež žalobkyně zesplatnila dluh ke dni 21. 7. 2025. Žalovaný je Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

proto dle žalobkyně od 22. 7. 2025 v prodlení s plněním peněžitého závazku, přičemž žalobkyně požaduje též kapitalizovaný smluvní úrok z prodlení ve výši 41 139,11 Kč, poplatek za vyplacení tranší úvěru ve výši 1 383,84 Kč, za službu „Presto“ ve výši 1 660,10 Kč, smluvní pokutu ve výši 11 051,27 Kč a pokračující zákonný úrok z prodlení.

2. Vzhledem k předloženým listinám, jakož i souhlasu žalobkyně s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání již v podané žalobě, vyzval soud žalovaného, aby se ve smyslu ust. § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) i on vyjádřil k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Zároveň soud připojil doložku, že nevyjádří-li se k této výzvě, bude mít soud za to, že proti takovému postupu nemá námitek (§ 101 odst. 4 o. s. ř.). Žalovaný se v určené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil a soud proto rozhodoval na základě listinných důkazů založených ve spise.
3. Soud má z listinných důkazů, a to konkrétně z předložené smlouvy o úvěru, za prokázané, že žalobkyně a žalovaný uvedeného dne uzavřeli smlouvu o úvěru, ve které se žalobkyně zavázala žalovanému poskytnout úvěr až do výše 80 000 Kč s možností postupného čerpání a žalovaný se zavázal poskytnuté finanční prostředky vrátit a zaplatit poplatek za vyplacení tranší úvěru ve výši 1,99 % z vyplacené tranše. Žalobkyně následně žalovanému vyplatila za období od 11. 11. 2024 do 15. 4. 2025 na čerpání úvěru částku v celkové výši 128 765 Kč, a to převedením na účet žalovaného, jak je prokázano předloženým potvrzením. Úvěr byl poskytnut na účet žalovaného, který žalovaný uvedl. Ve smlouvě byl pak sjednán smluvní úrok ve výši 0,51 % denně z nesplacené části jistiny až do zaplacení stávajícího dluhu, roční procentní sazba nákladů (RPSN) je ve smlouvě uvedena ve výši 400,80 %. Dále byla ve smlouvě sjednána smluvní pokuta ve výši 0,1 % denně z jistiny až do zaplacení stávajícího dluhu pro případ prodlení žalovaného. Existence právního vztahu mezi účastníky plyne taktéž autorizace ověření totožnosti přímým náhledem na bankovní účet žalovaného, přehled bankovních transakcí vyplacených spotřebiteli, jakož i z oboustranně ofoceného občanského průkazu žalovaného. Žalobkyně vyzvala žalovaného dne 21. 7. 2025 k splacení úvěru jako celku pro prodlení se splátkami úvěru, jak plyne z této výzvy. Žalovaný však poskytnuté prostředky plně nevrátil, když žalobkyni zaplatil celkem toliko 56 359,18 Kč. Žalobkyně proto po žalovaném požaduje uhradit jistinu ve výši 72 405,84 Kč, a dále dle uzavřené smlouvy kapitalizovaný smluvní úrok ve výši 41 139,11 Kč, poplatek za vyplacení tranší ve výši 1 383,84 Kč, poplatek za službu „Presto“ ve výši 1 660,10 Kč a částku 11 051,27 Kč na smluvní pokutě. Žalovanému byla zaslána též předžalobní upomínka, jak vyplývá z upomínky ze dne 28. 11. 2025.
4. Podle ust. § 2395 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. Podle ust. § 1970 o. z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti požadovat zaplacení úroků z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením, neujedná-li si strany výši úroku. Podle ust. § 1 odst. 2 o. z. nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti. Podle ust. § 580 odst. 1 o. z. je neplatné právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. Podle ust. § 588 odst. 1 o. z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. Podle § 576 o. z. týká-li se důvod neplatnosti jen takové části právního jednání, kterou lze od jeho ostatního obsahu oddělit, je neplatnou jen tato část, lze-li předpokládat, že by k právnímu jednání došlo i bez neplatné části, rozpoznala-li by strana neplatnost včas. Podle ust. § 2991 odst. 1 o. z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle ust. § 2993 o. z. plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Podle § 573 o. z. se má za to, že došla zásilka odeslaná s využitím provozovatele

poštovních služeb došla třetí pracovní den po odeslání. Podle § 607 o. z. případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejbližze následující.

5. Soud se v dané věci nejprve zabýval platností smlouvy, neboť k případné absolutní neplatnosti smlouvy soud přihlíží ex offio a účastník v takovém případě nemusí tvrdit a namítat neplatnost takového úkonu, neboť soud je povinen zkoumat všechny důvody absolutní neplatnosti (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 833/2008). V dané věci byl úrok z úvěru sjednán ve výši 0,51 % denně, což představuje úrok ve výši 186,15 % ročně ($0,51 \times 365$) z dlužné částky. Ohledně úroků z poskytnutých finančních prostředků (ať již formou úvěru či zápůjčky) existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „NS ČR“), kdy lze konkrétně uvést např. rozhodnutí ve věcech sp. zn. 21 Cdo 1484/2004, sp. zn. 20 Cdo 474/2006, sp. zn. 32 Cdo 2773/2009 a sp. zn. 32 Cdo 3516/2009, od kterých také není žádný důvod se v dané věci odchýlovat. Konkrétně v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 1484/2004 NS ČR dovodil, že „*Nemohou být žádné pochybnosti o tom, že nepřiměřeně vysoké úroky sjednané při peněžité půjčce jsou obecně považovány za odporující obecně uznávaným pravidlům chování a vzájemným vztahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu, a že tedy jsou v rozporu s dobrými mravy.*“ Dále se v něm NS ČR odkázal na svoji ustálenou judikaturu ohledně pojmu dobrých mravů (viz NS ČR sp. zn. 21 Cdo 486/2002) a věc uzavřel se závěrem, že „*Vzhledem k tomu, že dohodnutá výše úroků (ve výši 60 % ročně) podstatně (téměř čtyřnásobně) přesahovala horní hranici této obvyklé úrokové míry, je za tohoto stavu věci odůvodněn právní závěr, že šlo o ujednání, které je v rozporu s dobrými mravy.*“ Podle rozhodnutí NS ČR ve věci sp. zn. 32 Cdo 2773/2009 lze úroky z prodlení „*posoudit z hlediska souladu nebo rozporu s dobrými mravy pouze jako platné či neplatné a nelze je shledat neplatné jen co do výše, která přesahuje rámec dobrých mravů.*“ Veškerá tato judikatura vydaná za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), je přitom plně použitelná i za účinnosti o. z. (viz Lavický, P. a kol., Občanský zákoník I., komentář, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, str. 2077 – 2091). Také Ústavní soud České republiky (dále jen „ÚS“) již v nálezu sp. zn. III. ÚS 4084/12 dospěl k závěru, že úvěrová smlouva s úrokem 79 % ročně a RPSN ve výši 115,32 % ročně (v dané věci RPSN 400,80 %!), naplňuje svým obsahem kritéria zjevné nespravedlnosti a je namíste přistoupit k zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. o. s. ř. Tato judikatura se dále prohlubovala a např. nález ÚS ve věci sp. zn. II. ÚS 3194/18 dovodil, že v případě zcela a naprosto zjevného nesouladu přisouzeného plnění s dobrými mravy v neprospěch spotřebitele není vyloučeno, že již tato okolnost sama o sobě může vést k zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. V návaznosti na judikaturu ÚS pak NS ČR v rozhodnutích sp. zn. 20 Cdo 1857/2019, 20 Cdo 3811/2019, 20 Cdo 2884/2019 nebo 20 Cdo 75/2020 uzavřel, že přiznané plnění je ve svém souhrnu natolik nemravné a vedoucí k nepřiměřenému poškození dlužníka, že je namíste exekuci dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit bez ohledu na pasivitu dlužníka, s tím, že další okolnosti se stávají podružnými, přičemž šlo o případy, kde se RPSN pohybovala od 94,98 % po 148,17 %, a jejíž zaplacení bylo zajištěno smluvními pokutami. Podepsaný soud má v souladu s právním názorem odvolacího Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře (např. rozsudek č. j. 15 Co 61/2022–69 ze dne 12. 4. 2022), že uvedené právní závěry NS ČR a ÚS, které ve své většině byly vysloveny v rámci exekučního řízení, jsou o to více použitelné i pro řízení nalézací. Podle uvedeného rozhodnutí: „*exekuční řízení je totiž už z principu určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoliv tedy pro nalézání práva a pro přezkum exekučního titulu. I proto je vhodné a účelné, aby se posouzení platnosti spotřebitelských smluv o úvěru přesunulo už do řízení nalézacího, v němž je vydáváno meritorní rozhodnutí a jež je svou podstatou určeno k tomu, aby v něm byly posouzeny všechny relevantní aspekty hmotného práva.*“
6. V dané věci byla ve smlouvě o spotřebitelském úvěru dohodnuta zcela zjevně nemravná zápůjční úroková sazba ve faktické výši 186,15 % ročně (s RPSN 440,80 %), neboť obvyklá výše úroků dle obecně dostupného přehledu statistických údajů zveřejněných Českou národní bankou pro období říjen 2024 pro korunové úvěry poskytnutými bankami domácnostem v ČR na spotřebu činila v průměru 8,53 % ročně, tedy její ve smlouvě uvedená výše přesahuje 21 násobek obvyklé hodnoty. Neobstojí ani argumentace, že se jednalo o vyjádření svobodné vůle účastníků s důsledky pacta

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

sunt servanda, neboť korektiv dobrých mravů se uplatňuje právě na smluvní ujednání. Smluvní ujednání přece nejsou vyloučené ze soudního přezkumu, naopak tyto musí soud ex offio vždy přezkoumávat z hlediska souladu s dobrými mravy. „Následkem rozporu s dobrými mravy je podle § 580 odst. 1 neplatnost právního jednání, ve spojení s ustanovením § 588 je třeba dospět k závěru, že se jedná vždy o neplatnost absolutní.“ (viz výše uvedená odborná literatura, str. tamtéž). Na toto posouzení nemá žádný vliv ust. § 1793 o. z. nebo § 1813 o. z., neboť jimi nejsou vyloučena ustanovení o absolutní neplatnosti právního jednání, které je zjevně v rozporu s dobrými mravy; právě k takovému absolutně neplatnému právnímu jednání došlo v dané věci. Podle výše uvedené judikatury NS ČR, která navazuje na judikaturu ÚS (viz celá řada rozhodnutí Ústavního soudu uváděná ve zmíněných rozhodnutích NS ČR), je třeba zkoumat neplatnost spotřebitelských smluv týkajících se poskytnutí peněžních prostředků (např. ve formě úvěru, půjčky nebo koupě najaté věci) nikoli izolovaně, ale v celém souhrnu uzavřené spotřebitelské smlouvy, neboť není přípustné nepřiměřené vychýlení v právech a povinnostech stran v zásadní neprospěch spotřebitele. Ve výše uvedených rozhodnutích, která se týkala další fáze uplatnění práva v exekučních řízeních, a to právě ve věcech spotřebitelských smluv o poskytnutí peněžních prostředků, bylo dovozeno, že v případě takovéto nepřiměřenosti se neplatnost vztahuje na celý závazkový vztah. NS ČR dovodil, že pokud jsou povinnosti dlužníka ve svém kontextu nepřiměřené jeho právům, že je na místě exekuci zcela zastavit, a tedy smlouvu je třeba jako celek považovat za neplatnou (viz v podrobnostech shora uvedená judikatura). Tak je tomu i v dané věci, kde se k extrémní výši úroků z úvěru připojila ještě smluvní pokuta a další žalobkyní účtované poplatky. Poplatek za „tranši“ nedává reálný ekonomický smysl u bezúčelového úvěru, kde věřitel před vyplacením částky nic neověřuje, narozdíl např. od hypotečního úvěru na bydlení. Stejně tak výše poplatku „Presto“ v částce 1 660,10 Kč neodpovídá ekonomické realitě vynaložených nákladů na zrychlenou tranši. Administrativa tohoto typu formulářových smlouvy uzavřených distančním způsobem je jednoduchá, rutinní a rychlá, takže nevede k takto vysokým nákladům. Uvedené poplatky mají ve skutečnosti vést ke generování dalších příjmů ze spotřebitelského úvěru, tedy jedná se o skryté úroky. K tomu lze uvést, že v daném případě se jednalo o vztah spotřebitele a podnikatele, kde za použití definice průměrného spotřebitele (viz Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES) nelze objektivně očekávat, že si spotřebitel bude při podpisu smlouvy vědom, že pod pojmem „poplatek“ se bude, byť třeba jen zčásti, ukrývat smluvní úrok. Takové jednání podnikatele je zjevně nemravné. K extrémní výši úroků z úvěru a výše zmíněným poplatkům se připojuje ještě sjednání smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně jen v neprospěch spotřebitele (pro případ porušení povinností věřitele žádná smluvní pokuta sjednána nebyla). Jednotlivá ujednání dané smlouvy o spotřebitelském úvěru poskytnuté podnikatelem spotřebiteli jsou natolik provázaná, že je nelze od sebe oddělit, neboť bez takto sjednaných úroků, poplatků a pokuty by žalobkyně peněžní prostředky žalovanému nepůjčila, tedy neplatná je celá spotřebitelská smlouva o úvěru. Její ustanovení ve svém souhrnu zakládají tak nevýhodný a nevyvážený vztah mezi věřitelem a dlužníkem, že způsobují absolutní neplatnost smlouvy.

7. Z výše uvedených závěrů vyplývá, že poskytnutí peněžních prostředků žalovanému je s ohledem na absolutní neplatnost smlouvy o úvěru třeba posoudit jako plnění bez právního důvodu, tedy bezdůvodné obohacení dle citovaného ust. § 2991 odst. 1 o. z. Uvedené jiné právní hodnocení nevyžadovalo poučení dle ust. § 118a odst. 2 o. s. ř., neboť toto soud poskytuje jen předpokladu, kdy je třeba, aby účastník v této souvislosti doplnil vyličení rozhodných skutečností. Tak tomu v posuzované věci nebylo, žalobkyní vyličené skutečnosti a předložené důkazy pro rozhodnutí soudu poskytují dostatečný základ. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně poskytla žalovanému částku úvěru 128 765 Kč, přičemž žalovaný uhradil žalobkyni částku ve výši 56 359,18 Kč. Při výše uvedeném závěru o neplatnosti smlouvy a posouzení vztahu mezi účastníky jako bezdůvodného obohacení, musí žalovaný vydat své bezdůvodné obohacení žalobkyni, neboť tato má právo na vrácení toho, co bylo plněno (§ 2993 o. z.), a proto je důvodný nárok žalobkyně co do částky 72 405,82 Kč (128 765 Kč – 56 359,18 Kč), která jí byla přiznána výrokem I. Důvodný je též nárok žalobkyně na úroky z prodlení z této dlužné jistiny, když prodlení žalovaného začalo plynout

v souladu s výzvou k zaplacení žalobkyně ze dne 21. 7. 2025 k okamžitému uhrazení dlužné částky, kterou lze vzhledem k jejímu obsahu považovat za výzvu k vydání bezdůvodného obohacení (kvůli absolutní neplatnosti celé smlouvy o úvěru nelze přihlížet k v ní dohodnuté splatnosti úvěru). Podle výše citovaného § 573 o. z. se má za to, že výzva byla žalovanému doručena dne 24. 7. 2025 (třetí pracovní den po odeslání). Žalovaný byl vyzván k okamžitému uhrazení dlužné částky od data doručení této upomínky. Od 25. 7. 2025 byl proto žalovaný v prodlení s plněním vzniklého bezdůvodného obohacení a tedy nárok žalobkyně je v této části důvodný, když zároveň výše žalobkyní požadovaných úroků z prodlení nepřekračuje výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Výrokem II. byl pak zamítnut nárok na žalobkyní požadovanou další částku jistiny, neboť přesahovala bezdůvodné obohacení žalovaného, když zamítnutí dalších nároků žalobkyně je namístě vzhledem k výše podrobně zdůvodněné absolutní neplatnosti celé smlouvy o úvěru, tedy i ujednání o smluvní pokutě, poplatcích a smluvních úrocích. Pokud jde o příslušenství pohledávky v podobě dalších požadovaných úroků z prodlení, soud pro vyčerpání žalobního petitu zamítl rovněž nárok na požadované úroky z prodlení do 24. 7. 2025, kdy byl poslední den včasného splnění bezdůvodného obohacení vzniklého žalovanému, a dále pak z částky rozdílu úroků z přiznané částky oproti návrhu žalobkyně, a to vzhledem k jejich akcesoritě. Lhůta k plnění ve výroku I. byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

8. O náhradě nákladů řízení rozhodoval soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť úspěch žalobkyně v dané věci byl jen částečný. Žalobkyně se domáhala zaplacení částky 127 640,16 Kč, ale úspěšná byla toliko co do částky 72 405,82 Kč, což představuje její úspěch ve výši 56,7 % a úspěch žalovaného ve výši 43,3 %, tedy čistý úspěch žalobkyně (po odečtení neúspěchu žalobkyně od jejího úspěchu) činí 13,4 %. Vynaložené náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 326 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle ust. § 6 a 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „vyhláška“), ve výši 6 220 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, návrh ve věci samé a výzva k plnění) a paušální náhrada výdajů stanovená dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky v částce 450 Kč za každý z těchto tří úkonů právní služby a dále dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. O DPH soud nerozhodoval, neboť právní zástupkyně žalobkyně není jejím plátcem. Celkové náklady řízení tedy činily 24 336 Kč. Žalobkyni z této částky náleží dle míry čistého úspěchu 13,4 %, což činí po zaokrouhlení na celé koruny 3 261 Kč. Platební místo vyplývá z ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Táboře. Nesplnil-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Tábor 9. července 2026

Mgr. Jiří Vaněk v. r.
soudce